

PROBLEM: PYJAMASPARTY

karin Herou
caroline Linholt

BONNIER
CARLSEN

LIVET ENLIGT LIV. PROBLEM: PYJAMASPARTY

© Text: Karin Herou 2025

© Illustration och grafisk formgivning:
Caroline Linhult / Bonnier Carlsen 2025

© Dekaler, omslag: Shutterstock

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2025

Box 3159, 103 63 Stockholm

info@bonniercarlsen.se

www.bonniercarlsen.se

ISBN: 978-91-7979-863-5

Tryck: Livonia Print, Lettland 2025

Tryckning: 1

TILL BARNEN

VI VET VILKA VI ÄR.

NAMN: Liv Lundin

ALDER: 9 rätt snurriga
jordsnurr.

FAMILJ: Mamma, pappa,
lillasyster Ellinor (som
borde döpts till Gnällinor)
och moster Titti.

BOR: Hemma såklart. I ett stökigt rum i
en (minst!) lika stökig lägenhet.

DJUR: Min katt, Pussel Biten Spinnmaskin.
Och mängder av dammråttor.

FAVORITÄMNE I SKOLAN: Musik! Och... rast?

PÅ FRITIDEN: Har gått på cirkus, innebandy och
fotboll. Just nu sysslös. Hobby efterlyses!

ALLA TIPS AV INTRESSE.

LIVRÄDD FÖR: Pyjamaspartyn.

Vågar INTE sova över hos andra.

OBS! STORT PROBLEM!

IRRITERAD PÅ: Lillasyster Gnällinor såklart.

SKÄMS ÖVER: Min pinsamma pappa som alltid ska rabbla fakta.

EN KÄNDIS JAG TRÄFFAT: Eh ... Mamma presenterar väder på tv. Räcker det?

SKULLE VILJA HA: En studsatta utanför vårt hus så att jag kan studsa upp på balkongen istället för att ta trapporna till vår lägenhet.

ÄTER: Allt i min godisgömma.

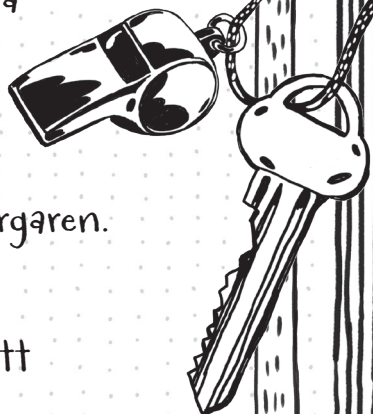
ÄTER INTE: Saltgurkan på hamburgaren.

DRÖMMER OM: Kattungar! Och egen hemnyckel (med ett blått nyckelband och visselpipa).

ÖNSKAR ATT JAG KUNDE: Sjunka genom jorden och gå upp i rök.
Och: Fixa fred på jorden.

HEMLIG TALANG: Gömma min godisgömma på nya ställen.

GULDPOKAL till mig, tack!

X-PRIS 9:90

KAPITEL 1

SYSKON TILL SALU

Jag letar inte trubbel. Det hittar mig. Jag satt i min gula fåtölj och min katt Pussel Biten Spinnmaskin låg hoprullad som en lurvig kanelbulle i mitt knä. Vinden ven utanför fönstret, men inne var allt lugnt. Jag var klar med läxan, jag hade städat rummet, alltså gömt smutstvädden under sängen, och nu skulle jag bara chilla. Jag slöt ögonen, drog handen över Pussels mjuka päls och hon spann som en liten motor.

Då bankade det så hårt på dörren att en affisch gled ner från väggen och jag ryckte till. Min lillasyster Gnällinor har liksom aldrig lärt sig knacka, som normala människor gör. Istället tar hon i för kung och fosterland med sina små – ofta smutsiga – nävar.

Jag slog upp dörren rakt i hennes ansikte.

– Aj, varför öppnade du?

Gnällinor stirrade argt på mig och gned sig i ansiktet.

– *Var* är min godisgömma? fräste hon sedan.

– Vad menar du?

– Jag hittar den inte. Och jag har glömt var jag gömde den. Så ... var är den?

Hon spände blicken i mig och jag kunde inte låta bli att le. Hon hade alltså gömt sin godisgömma – för sig själv?

Jag skakade på huvudet. Småsyskon. Kunde man sälja dem?

Jag fick en idé, gick till skrivbordet och rotade fram ett rött papper.

Där skrev jag: *Syskon till salu. Extrapris! 9:90!*

Jag bet av en bit tejp och fäste lappen på Gnällinors mage.

– Vad gör du?! Och var är min godisgömma? gormade hon.

Hon tog i så mycket att ansiktet blev rött av ilska. Det matchade faktiskt extraprislappen på magen riktigt bra, tänkte jag, och knuffade ut henne från mitt rum.

Jag satte mig i fåtöljen och skulle just börja chilla när ännu en hård knackning hördes.

Mamma väntade inte på svar utan stack in huvudet.

– Liv, sa hon med bestämd röst. Ellinor är jättearg.
Vet du något om det?

Jag himlade med ögonen.

Jag sa ju det. Jag letar inte trubbel. Det hittar mig.

– Vi säljer inte syskon i den här familjen. Och just det, det kom ett brev till dig.

Jag spetsade öronen. Hörde jag rätt? Ett brev? Hade någon satt mig i en tidsmaskin och flyttat mig till 1800-talet? Jag tittade misstänksamt genom fönstret. *Om* det var 1800-tal skulle jag se det direkt. Folk skulle åka häst och vagn och ha hög hatt och paraply.

Jag andades ut när en bil gasade förbi. Tur, jag var fortfarande i mitt århundrade. Men ett brev, alltså?

Mamma räckte över ett kuvert med mitt namn och jag slet upp det.

Inuti låg ett blått kort:

Där stod: "Välkommen på pyjamasparty hos Ellen". Jag bet mig i läppen och nervositeten bubblade genom kroppen som stickig kolsyra och landade som en klump i magen. *Åh!* Jag knölade ihop kortet till en hård boll som jag kastade på golvet.

Tre frågor jag vill ställa till personen som uppfann pyjamaspartyn:

1: Party ska väl vara roligt?

2: Man ska väl dansa på fest? Inte sova!

3: Exakt hur pinsamt är det att väcka andras föräldrar mitt i natten för att man inte kan somna?

Svar på sista frågan: *Megapinsamt*. Jag har provat. Jag har legat där mitt i natten med dunkande hjärta i ett mörkt rum. Runt mig sov alla (alla!) med snusande andetag medan jag vred mig i sängen, kallsvettig och livrädd. Mörkret var mörkare, kudden luktade inte som vanligt och det knarrade konstigt i golvplankorna.

Det hade varit helt omöjligt att somna och till sist hade jag tassat upp för att väcka Fatimas mamma. Sen stod jag där barfota i pyjamas i deras hall och rodnade som bara den. Tur att det var mörkt! När pappa kom kände jag mig som en fånig småunge och tårarna brände bakom ögonlocken.

Sen dess har jag hatat pyjamaspartyn.

Jag drog upp benen i fåtöljen och suckade. Mamma höjde ett frågande ögonbryn.

– Problem?

Jag nickade.

– Något jag kan göra? undrade mamma.

– Absolut inte, sa jag med gäll röst och såg framför mig hur mamma ”hjälpte till”. Kanske skulle hon hänga med? Packa nattlinnet, sova på soffan och snarka högljutt i Ellens vardagsrum? Eller ringa och sjunga ”Byssan lull” för hela partyt? Hu! Jag rös av bara tanken.

Jag tittade på mamma, spärrade upp ögonen och plötsligt skenade min fantasi som ett godståg i full fart.

Mamma presenterar väder i tv och tänk om hon, inför hela svenska folket, skulle avslöja min hemlighet: ”Natten blir kall i södra Sverige. Glöm inte pyjamas. Och vet ni, min dotter är faktiskt livrädd för pyjamaspartyn! Trevlig kväll!”

Det skulle hon aldrig säga? Eller? Ibland ville hon skämta i tv.

Jag reste mig på ostadiga ben, men då dök pappa upp bredvid mamma.

– Oj, Liv, är du sjuk? Du är alldeles blek i ansiktet?

Jag skakade på huvudet och puttade igen dörren.

Jag behövde *inte* deras hjälp.

Men. Jag behövde hjälp.

Då plingade mobilen. Samir hade skickat ett mess. Han är min kille. Eller? Jag tror det. Ingen har gjort slut i alla fall. Men ... ingen har gjort något annat heller.

Ja, det är faktiskt lite trubbel där med.

Jag läste sms:et och hjärtat for upp i halsgropen.

”Hej Liv. Är vi fortfarande ihop? Du vet, totalt tillsammans? 😊”

Tankarna snurrade värre än en karusell.

För *hur* är man ihop egentligen?

3 SAKER ATT SVARA SAMIR:

JAPP, JAG ÄR FORTFARANDE KÄR I DIG!

TOTALT
TILLSAMMANS
4-EVER!

LIV ♥ SAMIR!

Men svarade jag det? Nix! För just när jag skulle svara flög dörren upp – igen.

Gnällinor hade ett förstoringsglas klistrat mot ögat och spanade ivrigt omkring sig.

– Jag letar efter min godisgömma.

– Och varför skulle du ha gömt den i mitt rum?

Hon rynkade på ögonbrynen och sedan drog ett slugt leende över hennes ansikte.

– För att det är *smart*.

– Synd att du inte är smart då, sa jag, men hon verkade inte höra.

Hon lyfte på en pärlplatta och tittade misstänksamt under den.

– Stor chans att din godisgömma ligger där, sa jag och hon fnös irriterat.

– Ut ur mitt rum, sa jag och pekade. Men istället för att lyda order kastade hon sig ner på golvet för att leta. Hon stötte till något med armbågen och det prasslade när hon vek upp pappersbollen. Nej!

Tyvärr kunde Gnällinor läsa, eller i alla fall stava sig igenom ord. Skräckslaget såg jag hur hennes läppar formade ordet ”Pyjamasparty” och jag rev lappen ur hennes hand. Gnällinor flinade. Hon kunde lukta sig till sånt som gjorde ont.

– Du vågar inte. Du hatar ju pyjamaspartyn.

Hon kravlade sig upp.

– Jag älskar att sova över, sa hon. Hemlängtan är för småbarn.

Tyvärr hade hon rätt.

Tyvärr kände jag för att kasta något hårt på henne.

Tyvärr gjorde jag det.

Tyvärr träffade den hårda boken henne mitt i pannan.

Eller ... var det verkligen tyvärr?

3 SÄTT ATT SLIPPA PYJAMASPARTYT:

- * Bli vampyr som sover på dagen.
- * Låtsas att jag går i sömnen – och gå hem.
- * Starta en kuddförening som arbetar för alla kuddars rätt – och mot kuddkrig.
Därför vägrar jag delta på pyjamaspartyn där kuddkrig kan förekomma.

KAPITEL 2

JULEN, ENLIGT PAPPA

Vid frukostbordet nästa morgon hade Gnällinor en bula i pannan och mamma mumlade ”god morgon” utan att titta upp. Jag drog ut stolen med ett skrap.

– Var det där verkligen nödvändigt? sa mamma och nickade mot Gnällinor.

– Det gjorde jätteont, sa Gnällinor och pekade på den röda svullnaden.

Va! På vilket sätt var det här *mitt* fel? Jag hade väl inte bett om att få en störig lillasyster? Jag hällde mjölk över gröten så det skvätte och rörde om så hårt att skeden klirrade mot porslinet. Jag fick alltid skulden, trots att det var hon som börjat.

Tystnaden la sig som ett lock över köket och det enda som hördes var blåsten utanför fönstret.

– God morgon! Ännu en härlig dag, sa pappa men stannade på tröskeln med händerna bakom ryggen.

Han tittade fundersamt på oss.

– Här var det inga muntra miner?

Ett leende växte i hans mungipor och han vände sig till mamma.

– Är det inte ditt favoritväder ute, älskling?

Mamma blåste på kaffet i koppen men kunde inte hålla sig från att kasta en blick genom fönstret. Vinden rev i trädkronorna och hon log motvilligt.

– Svar ja. Styv kuling och måttlig nordostlig vind.

– Och Liv, är det inte nedräkning till julafton snart?

Jag tittade surt upp från grötskålen.

Gnällinor kunde inte motstå betet som pappa lagt ut.

– Julafton? sa hon prövande. Tomten?

– Det är ju bara november, sa jag och la armarna i kors.

– Slutet av november, rättade pappa och drog fram något bakom ryggen. Han vecklade ut en röd julstjärna medan vi stirrade på honom.

– Novent! November plus advent blir novent. Det är en ny trend! sa han och nickade ivrigt. Vi börjar fira jul redan nu! Och det blåser styv kuling ute, älskling! Kan det bli bättre?

Jag tittade ner i grötskålen igen. Äppelmoset låg som ett ensamt berg på en öde ö av havregrynsgröt och runtomkring flöt ett vitt hav av mjölk. Jag tog skeden och med ett hårt tryck krossade jag ön och såg hur äppelmoset sjönk ner i mjölken. Jag höll inte riktigt med pappa. *Allt* kunde bli bättre.

3 saker som skulle göra livet bättre:

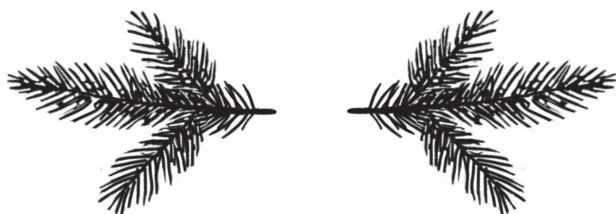
Pyjamaspartyn slutar existera.

Jag hittar en handbok som heter:
"Så är du ihop med Samir".

Gnällinor slutar gnälla för alltid.

Pappa började nynna ”Nu är det jul, här i vårt hus” och ställde sig på en stol för att sätta upp julstjärnan i fönstret. Snart spred sig ett varmt rött sken över matbordet.

– Titti var förbi med en hel låda julpynt. Nästan som nytt, faktiskt, sa han till mamma.

Jag suckade Toppen. Julpynt från tippen. Titti är min moster och hon jobbar som sopåkare och fyndar ofta saker i soporna. Hon menar att folk slänger vad som helst, och just det brukar hon ge till oss.

Mamma kikade misstänksamt ner i lådan med julgrejer och fiskade upp en knölig boll av julgransglitter. I mitten stack en knäckt polkagriskäpp upp, men mamma ryckte loss något annat från trasslet. Hon synade fyndet, och efter att ha luktat, sa hon:

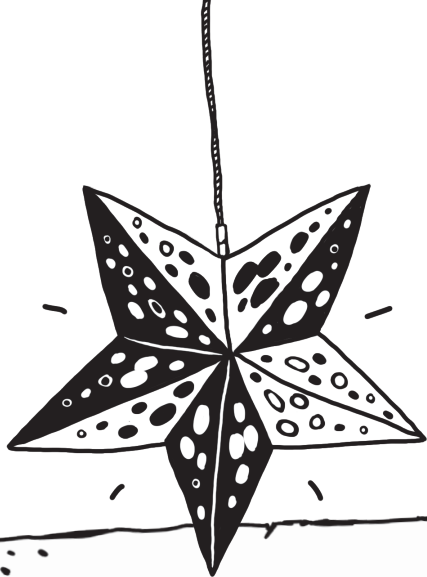
– Knäck. Någon annans, från förra julen ...

– Godis åldras inte. Räcker hur länge som helst, sa pappa glatt.

Mamma rynkade på näsan och gick mot soptunnan.

– Ge mig knäcken! gormade Gnällinor.

Ungefär där kände jag att det var dags att lämna mitt hem, också kallat: dårhuset.

3X ANLEDNINGAR ATT FLY TILL SKOLAN

FAMILJEMEDLEM 1: Julpyntar i november. Hjälp!

FAMILJEMEDLEM 2: Gillar hård blåst och har "styv kuling" som favvoväder. Hjälp!

FAMILJEMEDLEM 3: Vill äta ett år gammal knäck.
Hjälp! Och blå!

